

Postanowienie z dnia 14 października 2004 r.

I PZP 7/04

1. Wykładnia przepisu, który nie ma zastosowania w stanie faktycznym sprawy, nie może być przedmiotem zagadnienia prawnego przedstawionego do rozpoznania na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

2. Średnim wynagrodzeniem nauczycieli ustalonym w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 118, poz. 1112 ze zm.) powinny odpowiadać średnie wynagrodzenia nauczycieli określone przez jednostkę samorządu terytorialnego na obszarze jej działania, a nie indywidualne wynagrodzenie konkretnego nauczyciela (art. 30 ust. 6 tej ustawy).

Przewodniczący SSN Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca), Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Zbigniew Myszka.

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Piotra Wiśniewskiego, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2004 r. sprawy z powództwa Andrzeja K. przeciwko Szkole Podstawowej [...] w S. z udziałem Ogólnopolskiego Akademickiego Związku Zawodowego Krajowego Zarządu w Warszawie o zapłatę wynagrodzenia, na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego postanowieniem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach z dnia 4 czerwca 2004 r. [...]

„Czy art. 30 ust. 6 ustawy - Karta Nauczyciela (tekst jedn. Dz.U. z 1997 r. nr 56, poz. 357 ze zm.) stanowi podstawę indywidualnych roszczeń nauczycieli o zapłatę wynagrodzenia za pracę w wysokości określonej w art. 30 ust. 3 i 4 Karty Nauczyciela jako średnie wynagrodzenie nauczycieli ?”

o d m ó w i ł podjęcia uchwały.

U z a s a d n i e n i e

Powód Andrzej K. żądał zasądzenia od Szkoły Podstawowej [...] w S. kwoty 1.536,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu niedoszacowania jego wynagrodzenia w 2001 r. Pozwana Szkoła wniosła o oddalenie powództwa, twierdząc, że wynagrodzenie powoda zostało ustalone zgodnie z rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego oraz z uchwałą Rady Gminy z dnia 14 września 2000 r. ustalającą dodatki do wynagrodzenia.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Skarżysku Kamiennej wyrokiem z dnia 17 lipca 2003 r. zasądził na rzecz powoda żadaną przez niego kwotę. Ustalił, że powód jest zatrudniony w pozwanej Szkole od dnia 1 września 1990 r. jako nauczyciel mianowany wychowania fizycznego. Uchwałą [...] z dnia 14 września 2000 r. Rada Gminy w B. uchwaliła regulamin określający wysokość oraz szczegółowe warunki przyznawania nauczycielom dodatku motywacyjnego, funkcyjnego i za warunki pracy oraz innych składników wynagrodzenia, a także dodatki do wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli zatrudnionych na terenie Gminy B. Na podstawie tej uchwały dyrektor pozwanej Szkoły ustalił wynagrodzenie powoda w wysokości 1.763,66 zł obejmujące: dodatek za wysługę lat, dodatek motywacyjny, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, dodatek za specjalizację i wychowawstwo. Sąd Rejonowy uznał, że podstawę materialnoprawną uwzględnienia żądania stanowi art. 30 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.). Z przepisu tego wynika, że w określeniu wysokości wynagrodzenia nauczycieli uczestniczą dwa podmioty: minister właściwy do spraw oświaty i wychowania (w formie rozporządzenia) oraz organ prowadzący szkołę, będący jednostką samorządu terytorialnego (w drodze regulaminu). Według art. 30 ust. 3 ustawy, średnie wynagrodzenie nauczyciela stanowi 82% kwoty bazowej ustalonej dla pracowników sfery budżetowej na podstawie art. 5 pkt 1 lit. a i art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 110, poz. 1255 ze zm.), przy czym kwota bazowa jest ustalana corocznie w ustawie budżetowej. Natomiast średnie wynagrodzenie nauczyciela mianowanego w 2001 r. stanowi 161% wynagrodzenia nauczyciela stażysty. Kwota bazowa na 2001 r. wynosi 1.603,56 zł, zaś 82% tej kwoty - 1.315 zł. Zatem średnie wynagrodzenie nauczyciela mianowanego w 2001 r. wynosiło 2.117 zł (1.315 zł x 161% = 2.117 zł). Biorąc pod uwagę powyższe wyliczenie, Sąd Rejonowy ustalił, że w 2001 r. wynagrodzenie miesięczne powoda zostało zaniżone o 118 zł, co

w skali roku czyni kwotę 1.416 zł. Poza tym zaniżenie to spowodowało również obniżenie dodatkowego wynagrodzenia rocznego.

W apelacji od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła błędną interpretację art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela. Jej zdaniem z przepisu tego wynika, że regulamin wynagradzania powinien być tak skonstruowany, by była uzyskiwana średnia na terenie działania jednostki samorządu terytorialnego, w związku z tym nie można mówić o niedoszacowaniu indywidualnych wynagrodzeń w stosunku do średnich gwarantowanych. Na wysokość średniego wynagrodzenia nauczycieli na terenie gminy mają bowiem wpływ różne czynniki, np. odprawy emerytalne, nagrody jubileuszowe itp., które akurat nie muszą wystąpić w danej placówce i dlatego bezpośrednio nie mają wpływu na indywidualne wynagrodzenia. Natomiast na indywidualne wynagrodzenie nauczyciela mają wpływ czynniki zależne od jakości pracy świadczonej przez nauczyciela (np. dodatek motywacyjny), od zadań wyznaczonych nauczycielowi przez dyrektora szkoły (np. dodatek za wychowawstwo, za godziny zastępstw doraźnych), od oceny pracy nauczyciela (np. nagrody). Regulamin wynagradzania obowiązujący w pozwanej Szkole został uchwalony przez Radę Gminy B. i jego zakwestionowanie może nastąpić w trybie postępowania administracyjnego.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kielcach uznał, że występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, sprowadzające się do pytania, czy art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela może stanowić - jak przyjął Sąd Rejonowy - podstawę indywidualnych roszczeń nauczycieli o zapłatę wynagrodzenia za pracę w wysokości określonej w art. 30 ust. 3 i 4 tej Karty jako średnie wynagrodzenie nauczycieli. Wątpliwości te uzasadnił Sąd Okręgowy następująco. Wynagrodzenie nauczycieli składa się z wynagrodzenia zasadniczego, dodatków (np. za wysługę lat), wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i doraźnych zastępstw, nagród i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (art. 30 ust. 1). Wysokość wynagrodzenia zasadniczego jest uzależniona od stopnia awansu zawodowego, posiadanych kwalifikacji oraz wymiaru zajęć obowiązkowych, a wysokość dodatków - od okresu zatrudnienia, jakości świadczonej pracy, wykonywania zadań dodatkowych, warunków pracy (art. 30 ust. 2). Średnie wynagrodzenie nauczycieli wszystkich stopni awansu zawodowego zostało określone procentowo jako pewna wielkość średniego wynagrodzenia nauczyciela-stażysty. I tak, średnie wynagrodzenie nauczyciela stażysty stanowi 82% kwoty bazowej ustalanej corocznie w ustawie budżetowej (art. 30 ust. 3), natomiast w 2001 r. (okres objęty sporem) śred-

nie wynagrodzenie nauczyciela mianowanego wynosiło 161% średniego wynagrodzenia nauczyciela-stażysty, a kwota bazowa - 1.603,56 zł. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określa w drodze rozporządzenia wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego, szczegółowe zasady zaszeregowania, wykaz dodatkowych zajęć itp. (art. 30 ust. 5), natomiast organ prowadzący szkołę będący jednostką samorządu terytorialnego określa w drodze regulaminu wysokość stawek dodatków i szczegółowe warunki ich przyznawania, szczegółowy sposób obliczania wynagrodzenia za godziny nadliczbowe i godziny doraźnych zastępstw, wysokość i warunki wypłacania tych składników wynagrodzenia, które nie zostały określone w ustawie - w taki sposób, by średnie wynagrodzenia nauczycieli składające się z wynagrodzenia zasadniczego i wymienionych wyżej elementów, odpowiadały na obszarze działania danej jednostki samorządu terytorialnego co najmniej średnim wynagrodzeniom nauczycieli, o których mowa odpowiednio w art. 30 ust. 3 i 4 Karty Nauczyciela. Ponieważ celem art. 30 ust. 1 tej Karty jest zapewnienie nauczycielom określonego wynagrodzenia, kwoty obliczone w sposób przyjęty w art. 30 ust. 3 i 4 ustawy można by traktować jako minimalną gwarantowaną wysokość wynagrodzenia nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego. Przy takim rozumieniu art. 30 ust. 1 ustawy pojęcie średniego wynagrodzenia nauczyciela oznaczałoby sumę jego wynagrodzenia zasadniczego i składników wymienionych w art. 30 ust. 6 pkt 1-3, która nie może być niższa od wynagrodzenia obliczonego na podstawie art. 30 ust. 3 i 4 Karty Nauczyciela, co z kolei dawałoby nauczycielowi roszczenie o wyrównanie wynagrodzenia do poziomu zagwarantowanego w art. 30 ust. 3 i 4. Jednak w takim wypadku jako nieracjonalne należałoby ocenić przekazanie organom samorządowym kompetencji w zakresie ustalania niektórych składników wynagrodzenia, skoro suma tych składników jest z góry określona, a jedyna możliwość różnicowania wynagrodzenia polegałaby na jego podwyższeniu poszczególnym nauczycielom ponad poziom określony w art. 30 ust. 3 i 4 Karty Nauczyciela.

Z drugiej strony - zdaniem Sądu Okręgowego - należy mieć na uwadze to, że Karta Nauczyciela nie określa minimalnej, lecz średnią wysokość określonych składników wynagrodzenia dla grupy nauczycieli pracujących na danym terenie oraz ogólną sumę środków, które organ prowadzący szkołę powinien przeznaczyć na ten cel, ale nie przewiduje, w jaki sposób te środki miałyby być podzielone między po-

szczególnych nauczycieli. Oznacza to, że wyznaczenie ogólnej sumy środków na wynagrodzenia nauczycieli w danej jednostce samorządu terytorialnego pozostawia jej dość szeroki zakres swobody co do sposobu podziału tych środków, a w konsekwencji może prowadzić do zróżnicowania wysokości wynagrodzeń nauczycieli na obszarze działania tej jednostki. Jeżeli przy tym organ prowadzący szkołę uchwalił regulamin wynagradzania, to pracodawca (szkoła) jest obowiązany wypłacać nauczycielom wynagrodzenie w nim przewidziane, natomiast nauczycielom przysługują roszczenia jedynie o wypłatę świadczeń przewidzianych w tym regulaminie. Tym samym nauczyciel nie mógłby dochodzić roszczeń na tej podstawie, że - według jego oceny (wyliczeń) - dodatki ustalone przez organ prowadzący szkołę są zbyt niskie w stosunku do wytycznych ujętych w art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela.

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o udzielenie odpowiedzi przeczącej na przedstawione zagadnienie prawne albo o odmowę podjęcia uchwały.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione przez Sąd Okręgowy zagadnienie prawne ma na celu rozwiązanie wątpliwości, które wyłoniły się przy rozpoznawaniu roszczenia powoda z tytułu zaniżenia wynagrodzenia w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2001 r. „Niedoszacowanie wynagrodzenia” - jak to określił powód - powstało w wyniku ustalenia przez dyrektora pozwanej Szkoły wysokości dodatków za wysługę lat i motywacyjnego, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe oraz dodatków za specjalizację i za wychowawstwo na podstawie regulaminu określającego wysokość oraz szczegółowe warunki przyznawania nauczycielom dodatków motywacyjnego, funkcyjnego i za warunki pracy oraz niektórych innych składników wynagrodzenia, a także określającego wysokość i szczegółowe zasady przyznawania i wypłacania dodatków mieszkaniowego i wiejskiego. Regulamin ten został uchwalony w dniu 14 września 2000 r. przez Radę Gminy w B., będącą organem uchwałodawczym tej Gminy, gmina natomiast jest w myśl art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 67, poz. 329 ze zm.) organem prowadzącym szkołę na obszarze swego działania.

Kompetencję do określenia w drodze regulaminu wysokości stawek dodatków (za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego oraz za warunki pracy) oraz szczegółowych warunków przyznawania tych dodatków, szczegółowego sposobu obliczania

wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe oraz za godziny doraźnych zastępstw, a także wysokości i warunków wypłacania nagród i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy (z pewnymi wyjątkami) stwarzał dla organu prowadzącego szkołę art. 30 ust. 6 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w 2001 r., tj. nadanym ustawą z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239). Przepis ten, poza oznaczeniem dopuszczalnego przedmiotu regulacji w regulaminie wydanym przez organ prowadzący szkołę, stanowił, że określenie wysokości stawek dodatków i innych składników wynagrodzenia powinno nastąpić w taki sposób, by „średnie wynagrodzenie nauczycieli, składające się z wynagrodzenia zasadniczego i składników, o których mowa w pkt 1-3, odpowiadało na obszarze działania danej jednostki samorządu terytorialnego co najmniej średnim wynagrodzeniom nauczycieli, o których mowa odpowiednio w art. 3 i 4”. Również Sąd Okręgowy, formułując zagadnienie prawne, zapytał o to, czy wynagrodzenie za pracę w wysokości określonej w art. 30 ust. 3 i 4 ustawy, jako średnie wynagrodzenie nauczycieli, może być przedmiotem ich indywidualnych roszczeń.

Jak z powyższego wynika, wszystkie wymienione przepisy (art. 30 ust. 3, 4 i 6 ustawy) składają się na całość konstrukcji przedstawionego zagadnienia prawnego. Tymczasem w 2001 r., czyli w okresie spornym, ustęp 4 art. 30 Karty Nauczyciela jeszcze nie obowiązywał. Wprawdzie ustawa z dnia 18 lutego 2000 r., zmieniając od dnia 6 kwietnia 2000 r. dotychczasowy art. 30 Karty Nauczyciela, wprowadziła sześć jego ustępów, w tym także ustęp 4, lecz nie wszystkie one weszły w życie wraz z pozostałymi przepisami ustawy zmieniającej, tj. od dnia 6 kwietnia 2000 r. Z art. 18 pkt 2 ustawy zmieniającej Kartę Nauczyciela wynika, że art. 30 ust. 4 wszedł w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2002 r. Oznacza to, że przepis ten nie miał zastosowania przy ocenie stanu faktycznego sprawy i nie mógł też być brany pod uwagę jako element jej stanu prawnego. Z tego względu udzielenie przez Sąd Najwyższy odpowiedzi na zagadnienie prawne wiążące się z tym przepisem nie może służyć właściwemu rozpoznaniu sprawy w związku ze złożoną apelacją. Byłoby więc sprzeczne z celem instytucji prawnej przewidzianej w art. 390 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu zagadnienia prawnego Sąd Okręgowy podniósł, że w myśl art. 30 ust. 5 Karty Nauczyciela minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa w drodze rozporządzenia wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia za-

sadniczego dla określonych w tym przepisie nauczycieli oraz sposób obliczenia wysokości tych stawek, natomiast do organu prowadzącego szkołę będącego jednostką samorządu terytorialnego należy takie określenie wysokości dodatków i innych składników wynagrodzenia, by razem z wynagrodzeniem zasadniczym odpowiadały na obszarze działania danej jednostki samorządu terytorialnego co najmniej średnim wynagrodzeniom nauczycieli, o których mowa w ust. 3 i 4 art. 30 ustawy. W innym fragmencie uzasadnienia Sąd Okręgowy stwierdził, że średnie wynagrodzenie nauczyciela stażysty zostało określone w 2001 r. jako 82% kwoty bazowej, tj. w wysokości 1.603,56 zł, i te dane liczbowe są zgodne z ustawą budżetową na 2001 r. oraz z art. 30 ust. 3 Karty Nauczyciela. Natomiast stwierdzenie, że w 2001 r. średnim wynagrodzeniem nauczyciela mianowanego było 161% średniego wynagrodzenia stażysty, zaś nauczycieli posiadających inny stopień awansu zawodowego - inne wielkości procentowe, nie wynika z żadnych przepisów powołanych przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zagadnienia prawnego, a zwłaszcza z art. 30 ust. 4 Karty Nauczyciela, który został wypełniony treścią dopiero w późniejszym czasie. Średnie wynagrodzenie nauczycieli innych niż nauczyciel stażysta, przysługujące im w 2001 r., ustalił na okres przejściowy od 1 stycznia 2001 r. do 30 września 2002 r. przepis art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239), przewidując dla nauczyciela mianowanego (takim był powód) 161% średniego wynagrodzenia nauczyciela stażysty. Jednak Sąd Okręgowy nie wskazał tego przepisu jako mającego zastosowanie w sprawie. Zresztą regulacja w nim zawarta wymagałaby ponadto uwzględnienia ust. 2 i ust. 3 art. 12, czyli oceny w szerszym kontekście prawnym.

Przedstawione uwagi uzasadniają więc odmowę podjęcia uchwały. Niemniej Sąd Najwyższy uznał za celowe zwrócenie uwagi na następujące aspekty sprawy.

Według art. 30 ust. 5 Karty Nauczyciela w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającą Kartę Nauczyciela, do ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (w porozumieniu z ministrem właściwym do sprawy pracy) należy określenie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego i sposobu obliczania wysokości tych stawek dla nauczycieli realizujących w różny sposób obowiązujący ich tygodniowy obowiązkowy wymiar godzin. Gdy zatem chodzi o wynagrodzenie zasadnicze, nauczycielowi należy się tyle, ile określi właściwy minister w rozporządzeniu. Natomiast stosownie do art. 30 ust. 6 ustawy, do organu prowadzącego szkołę będącego organem samorządu terytorialnego należy określe-

nie wysokości stawek dodatków do wynagrodzenia i wysokości innych jego składników (o ile nie zostały określone w ustawie lub w odrębnych przepisach) - w taki sposób, by średnie wynagrodzenie nauczycieli, składające się z wynagrodzenia zasadniczego (ustalonego w rozporządzeniu przez właściwego ministra) i składników w postaci dodatków oraz należności za godziny ponadwymiarowe i doraźnych zastępstw (ustalonych w regulaminie wynagradzania przez organ prowadzący szkołę na obszarze działania danej jednostki samorządu terytorialnego) odpowiadało co najmniej średnim wynagrodzeniom nauczycieli określonym procentowo w ustawie (o czym była mowa we wcześniejszej części rozważań). Średnie wynagrodzenie nie jest wynagrodzeniem minimalnym, przysługującym każdemu nauczycielowi przynajmniej w tej minimalnej wysokości. Średnie wynagrodzenie - jak to wynika z art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela - składa się z wynagrodzenia zasadniczego oraz z dodatków do niego oraz innych składników, które nie są jednakowe dla wszystkich nauczycieli. Prawo do nich i ich wysokość są uzależnione od spełnienia się określonych przesłańek, np. dodatek funkcyjny - od pełnienia funkcji, dodatek za wysługę lat - od stażu pracy, a wynagrodzenie za pracę w godzinach ponadwymiarowych - od pracy w takim wymiarze itp. Toteż skoro dodatki są różne dla różnych nauczycieli, wynagrodzenie ustalone dla konkretnego nauczyciela może się różnić od średniego wynagrodzenia nauczycieli na obszarze gminy. Z art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela wynika, że „średnim wynagrodzeniom nauczycieli”, ustalonym w tej ustawie, powinny odpowiadać średnie wynagrodzenia nauczycieli (składające się z wynagrodzenia zasadniczego i innych ustawowo określonych składników) określone przez jednostkę samorządu terytorialnego na obszarze jej działania - a nie indywidualne wynagrodzenie konkretnego nauczyciela. Wskazuje na to wyraźnie użyta liczba mnoga: „średnie wynagrodzenia nauczycieli”, co oznacza, że owe „średnie wynagrodzenia” na obszarze gminy, ustalone w drodze regulaminu, nie mogą być niższe od „średnich wynagrodzeń” ustalonych w ustawie. Wielkość „średnią” uzyskuje się natomiast z wielkości różniących się między sobą (mniejszych i większych).

W orzecznictwie sądowym i w piśmiennictwie charakter regulaminu dotyczącego wynagrodzenia nauczycieli, o którym stanowi art. 30 ust. 6 Karty Nauczyciela, nie wywołuje kontrowersji. Jest on traktowany jako akt powszechnie obowiązującego prawa miejscowego (art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji RP) i samodzielna podstawa normatywna ustalania uprawnień nauczycieli w zakresie wynagrodzenia (zob.

A.Kisielewicz: Regulamin dotyczący wynagrodzenia nauczycieli, Prawo Pracy 2001 r.

s. 19 i 21). Jest nie tylko czynnością stanowienia prawa miejscowego przez organ samorządu terytorialnego, ale także „lokalnym przedłużeniem ustawy - Karty Nauczyciela” i aktem wykonawczym do niej, wydanym na podstawie zawartego w niej upoważnienia (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Białymstoku z dnia 1 marca 2001 r., SA/Bk 1532/00, OSP 2002 nr 11, poz. 138 z glosą aprobującą W.Chruścicielewskiego i P.Tarno - tamże, oraz glosę S.Kani do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 lutego 2001 r., II SA 3057/00, Samorząd Terytorialny 2001 nr 12, s. 65-67). Zatem tylko niezgodność tego regulaminu z ustawą mogłaby być przyczyną jego niestosowania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====